

LEWIS CARROLL

ALICE ÎN ȚARA
MINUNILOR

Traducere, note și cuvânt înainte
de Monica Manolachi

EDITURA CARTEX 2000

CUPRINS

<i>În loc de prefață.....</i>	<i>7</i>
<i>Cap. I În vizuina Iepurelui</i>	<i>13</i>
<i>Cap. II Balta de lacrimi</i>	<i>21</i>
<i>Cap. III O cursă electorală și o poveste lungă</i>	<i>29</i>
<i>Cap. IV Iepurele trimite un „Biletel“</i>	<i>36</i>
<i>Cap. V Sfaturile Domnului Omidă</i>	<i>45</i>
<i>Cap. VI Purcel cu piper.....</i>	<i>54</i>
<i>Cap. VII Ceaiul nebunilor</i>	<i>64</i>
<i>Cap. VIII Terenul de crochet al Reginei</i>	<i>74</i>
<i>Cap. IX Povestea Falsei Țestoase</i>	<i>84</i>
<i>Cap. X Cadrilul Homarilor</i>	<i>94</i>
<i>Cap. XI Cine a furat tarteles</i>	<i>104</i>
<i>Cap. XII Alice depune mărturie</i>	<i>112</i>

În loc de prefață

Imaginați-vă un tânăr de vreo treizeci de ani, aflat în compania unor fete de vârste diferite, undeva la plimbare pe malul unui lac și apoi cu barca. Cele trei surori trag de el să le spună o poveste. Pe una dintre ele o cheamă Alice. Tânărul, un profesor de matematică plin de fantezie, este Charles Dodgson, adevăratul nume al autorului acestei cărți. Când a fost publicată în limba engleză, în 1965, autorul a semnat-o cu numele Lewis Carroll, un pseudonim în care apar doar litere din numele lui adevărat.

Ce ați face dacă v-ați trezi deodată că sunteți mai înalți decât casa ori mai mici decât o pisică? Ori dacă ați avea puterea de a vorbi cu animale și păsări? Sau dacă v-ați afla într-o sală de judecată? În cele douăsprezece capitole o vom însoți pe Alice în tot felul de aventuri, sub pământ, prin apă și în aer, și vom afla cum să ne descurcăm în situații dintre cele mai neobișnuite. N-aș vrea să vă dezvălui mai mult, ca să nu vă stric plăcerea de a descoperi singuri cât de neobișnuite sunt.

Întâmplător, traducerea de față s-a încheiat în aceeași zi în care în orașul Bellaire din Texas, în Statele Unite ale Americii, a fost instalat un grup statuar cu personaje din

carte: Iepurele de Martie, Hârciogul, Pălărierul, Pisica Cheshire și, desigur, Alice stau la masă și beau ceai. Familiile cu copii sunt invitate să li se alăture statuiilor, așa că, dacă veți ajunge vreodată în Bellaire, veți ști unde să vă duceți. Până vor fi și pe la noi asemenea statui, pe care să le putem atinge, aveți la dispoziție întâmplările nemaipomenite din paginile care urmează.

Monica Manolachi